

Levi Henriksen

Dagen skal komme
med blå vind

Roman

GYLDENDAL

© Gyldendal Norsk Forlag AS 2011

www.gyldendal.no

Printed in Sweden

Trykk/innbinding: ScandBook AB

Sats: Type-it AS, Trondheim 2011

Papir: 70 g Norbook Cream 1,6

Boken er satt med Sabon 11/13.5 pkt.

Omslagsdesign: Bjørn Kulseth & Co.

ISBN 978-82-05-40567-7

Til Elisabeth, Herman og Leah

Don't have the inclination to look back on any mistake
Like Cain, I now behold this chain of events that I must break
In the fury of the moment I can see the master's hand
In every leaf that trembles, in every grain of sand.

BOB DYLAN «EVERY GRAIN OF SAND»

Kapittel 1

Smellet i utgangsdøra fikk den gamle familieklokka til å slutte å slå midt mellom det femte og siste slaget. Mikael Hildonen kjente farens tunge hånd på skuldra, og berøringen fikk ham til å samle seg i en bevegelse for å komme seg fri.

– Vent, Mikael, ikke nå, ikke gjør det enda verre, sa faren.

Nede på gårdsplassen forsøkte Daniela å rive seg løs fra kvinnen som holdt henne, og snudde seg mot stuevinduet med en bevegelse som rommet mer trass enn hjelpeløshet. Et øyeblikk trodde Mikael at niesen skulle klare å løpe tilbake inn i huset, men så kom sjåføren til, og sammen klarte de å presse jenta inn i baksetet på bilen.

Mikael tok et skritt tilbake fra vinduet, og farens hånd klemte ham hardt om skuldra. En eim av møllkuler slo opp fra tweedstoffet i finjakka hans.

Bildøra smalt igjen, og en flik av frakken til sjåføren ble hengende langs sida som en knekt fugleving. Da Volvoen spant av gårde over grusen, håpet Mikael at stoffet ville hekte seg fast i noe, slik at sjåførens hode ville bli kastet inn mot bilvinduet med samme lyd som når en stein treffer den første isen om høsten.

Men bilen fortsatte bare rett fram langs den spavendte

kjøkkenhagen til mora, forbi det gamle hundehuset og ut porten. Mikael orket ikke å se rett på bilen, han maktet ikke å ta inn over seg skuldrene og hodet til Daniela som ble rammet inn av bakvinduet. Han fant seg i stedet en flik av kveldshimmelen som rødmet over bjørkene i oppkjørselen. Greinene var nesten avkledd alt løv, og trærne hadde noe merkelig forlist over seg. Mikael lukket øynene og ble stående slik til lyden av motoren døde hen et sted i bakkene nedover mot bygda.

Bak seg hørte han mora komme inn i stua. Hælene klikket fremmed mot parketten, og den sedvanlige indieraktige måten å bevege seg på var fordrevet av noe tungt og kantete.

– Hvordan ser himmelen ut i kveld, Stener, spurte hun og stilte seg ved sida av Mikael og faren i vinduet.

Faren svarte ikke med en gang, og i mørket bak øynene kjente Mikael igjen noe av det samme som da han var gutt og forsøkte å gjemme seg bort for å be. Han hadde aldri fått noe bønesvar da heller.

– Jeg tror himmelen har gitt oss opp, sa faren med en stemme som knapt var hørbar.

– Men åssen ligger den?

– Det blør over Austberget.

– Aften rød gjør morgen søt, sa mora.

– Helvete, mamma, all verdens værvarsler gjør ikke noe fra eller til nå, sa Mikael, vred seg løs fra farens grep og røsket til seg jakka fra spisestuestolen. Bevegelsen fikk det til å klirre i de ubrukte koppene og asjettene mora hadde dekket på til barnevernet.

– Ikke gjør noe dumt nå, ropte mora og forsøkte å holde ham igjen, men Mikael sidesteppet forbi henne, løp ut døra og over gårdsplassen.

Han fortsatte rett fram på gangbrua over Kvernbekken, vannet freste iltert og nesten flomfrådende under ham, og i et glimt fikk han følelsen av å bli dratt med nedover dalen. Han presset seg videre mens følelsen av innehusvarme ble fordrevet av en sitring av høst mellom treleggene. Han passerte tømmerhytta etter bestefaren, der han hadde bodd de siste årene, hoppet over steingjerdet og jagde videre langs stien bortover mot Dronningens Utsikt. Han løp tungt og vaklende, og lyden av skrittene hans forplantet seg i hele kroppen og sang i ørene som en våt gummiball mot en vegg.

Da han stoppet på det gamle utkikkspunktet der han og broren hadde lekt så mye som barn, kom vinden kastende oppover dalen og fikk jakka til å blafre som en fallskjerm. Blåsten bar med seg lukta av brent halm, og han kunne se det ulme på stubbåkeren i dalbunnen. Hele bygda kom virvlende mot ham, og han måtte støtte seg til stammen på bjørka som sto der. Det var den eneste hengebjørka i lia, og den hadde sett likeens ut så lenge han kunne huske. Men jernringen broren hans hadde skrudd inn i treet for å lenke fast fangene sine da de lekte politi, var allikevel krøpet nærmere himmelen.

Mikael stakk de tre lengste fingrene på høyrehånda inn i den rustne ringen og forsøkte å skru den ut, men den lot seg ikke rikke. Små flak av rust løsnet og drysset som kanel ned på innsida av jakkeermet, og Mikael ristet på hånda som om han hadde brent seg.

Nede i dalen var Volvoen kommet halvveis over rettstrekka forbi Flyktningsjøen. Mikael tok et skritt fram, men høyrefoten kilte seg fast i ei rot, og han falt på kne som om han skulle fått et nakkeskudd.

Han forsøkte å dra foten løs fra rota, men fikk det ikke

til uten å ta blikket vekk fra veien, så han ble stående slik, halvt oppreist, halvt på kne, som en mann som brått blir revet med i store religiøse anfølelser. Han husket ikke lenger hva han hadde tenkt å gjøre, eller om det i det hele tatt lå en mening bak det å løpe hit. Kanskje var han drevet av en slags forestilling om at Daniela ville kaste et blikk opp mot utkikkspunktet idet bilen passerte forbi nede på Storveien. Kanskje håpet han å få heve hånda i en foreløpig avskjed, slik som mora hadde gjort de første gangene hun fulgte ham til skolebussen, og han hadde løpt til baksetet i det brummende dieselmonsteret for å vinke til henne, mens Ruben satt med ansiktet stramt vendt framover som om han ikke ville vedkjenne seg lillebroren.

Men hvis Daniela så opp nå, ville hun bare ane konturen av ham som ei diger rot formet av vær og vind, noe som skogen hadde støtt fra seg.

Da bilen nærmet seg enden av sjøen, kjente han tårene presse på, kroppen ble ladet med et ustyrlig sinne og han rev beinet løs så skoen falt av.

Bilen der nede kunne vært mor, far og barn på vei til håndballtrening, kino eller fredagspizza inne i byen. En familie som la ut på helgetur. Dette burde vært en helt vanlig kveld i livet til ei tretten år gammel jente. Ei jente som kjedet seg i baksetet på foreldrenes bil mens hun sendte tekstmeldinger til venninnene og lurte på om de kunne finne på noe etterpå.

Mikael Hildonen stavret seg opp i stående, og mens frosten krøp opp gjennom den skoløse foten, så han Volvoen begynne på skogholtet før Sætermosvingen. Furu-kronene krummet seg lett i vinden, og lukket seg rundt bilen som en duvende portal ut av bygda.

Selv på denne avstanden kunne han tydelig se furua

på moen der to ungdommer hadde kjørt seg i hjel sankthans. Barken var flekket av nederst på treet, og stammen lystet som ei gravstøtte blant de andre furuene. Mikael ble stående og stirre lenge etter bilen, til den var helt borte og bare den sure halmrøyken lå igjen.

Det hørtes ut som om det knaket i skogbunnen, og Mikael virvlet rundt med knyttnevene halvt løftet, som om han forventet at broren skulle ha kommet tilbake for å ta ham. Men det var ingen der, ingen han kunne se i hvert fall, og Mikael klarte ikke la være å tenke på alle gangene Ruben hadde lenket ham fast til hengebjørka.

En gang hadde faren kommet uforvarende på dem og blitt rasende over å finne den yngste sønnen tjoret fast som en negerslave. Men da han hadde brukket løs en kvist for å bruke som ris på broren, hadde Mikael skyndt seg å si at de bare lekte og at de byttet på å være fange.

Mikael husket gutta broren og han pleide å ta med hit opp. Kameratene nede fra bygda som heller ville leke Spiderman, Batman og Hulken, men nei – som den sterkeste gutten i grenda hadde Ruben aldri trengt å innordne seg de andre. De lekte alltid en eller annen variant av politi og røver, til nød kunne Ruben være sheriff, men det var aldri noen indianere med i leken. Ruben var dessuten veldig opptatt av å *fange* lekefiendene sine, ikke skyte dem. Ruben likte å si at en god politimann alltid brakte fangene sine inn levende. Utallige ganger hadde Mikael ligget på rygg mens broren ruvet over ham med en pistol rettet mot brystet eller hodet hans. «Gir du deg?!» hadde Ruben ropt om og om igjen til Mikael gjorde det avtalte tegnet med å løfte begge hender avvergende opp foran seg med håndflatene ut. Ikke en eneste gang kunne

han huske at det var han som hadde fått Ruben til å gi seg.

På ny stakk Mikael fingrene inn i jernringen. Satte fotbladet mot stammen på bjørka og dro med begge hender. Blodårene bulte under huden, og anstrengelsen fikk armene til å sitre. Men ringen rikket seg ikke. Han spent kroppen som en fjær, svetten fikk det til å svi i øynene, men ringen satt som den skulle være sementert fast. Mikael løsnet taket og kastet et siste blick bortover veien før han slapp seg ned på rygg i lyngen. Merkene fra da Daniela ble revet fra ham, løp som katteklor over håndbakene. Plutselig tok et vindkast tak i bjørka og fikk de knoklete greinene til å se ut som anklagende pekefinger som lette seg fram til hjertet hans.

Det var begynt å skimre da Mikael dro opp døra til tømmerhytta. Fortsatt satt nærværet av bestefaren i veggene. En eim av gammel tobakksrøyk, matos og arbeidssvette. Bilde for bilde, bok for bok og stol for stol hadde Mikael forsøkt å få det til å se ut som han virkelig bodde der, men de små rommene hadde fremdeles preg av noe fraflyttet. Mora hjalp ham med å holde rent, han hadde blomster i vinduskarmen og orden i skapene, men han klarte aldri helt å fri seg fra at det var noe halvhjertet over hvordan han bodde. Flere steder lå de lyse firkantene etter bestefarens bilder som en ekstra ramme rundt hans egne, og gamle avtrykk etter kopper og krus i voksduken på det lille kjøkenbordet la seg som årringer rundt glasset hans hver gang han skulle spise. Mora gikk aldri lei av å be ham kvitte seg med den duken, og påsto at det var ingen under åtti som fortsatt brukte voksduk. En gang hun hadde vasket hytta

mens han var på jobb, var duken forsvunnet da han kom hjem om kvelden. Mikael hadde funnet den igjen i søppelkassa og lagt den tilbake på plass, mens han møysommelig satte nye tegnestifter i de gamle hullene under bordkanten.

Mikael slo på vannkokeren, men mistet lysten på kaffe før det kokte. Han zappet seg fram og tilbake gjennom tv-kanalene uten å la blikket feste seg. Gikk bort til stereoanlegget i hjørnet, men rotet Daniela hadde etterlatt seg sist hun forsøkte å finne en cd hun likte, fordrev det lille ønsket om å høre på musikk. De siste ukene hadde sluret av gårde uten noen klar begynnelse eller slutt. Foreldrene, han og Daniela hadde levd i et vakuum der dagene ikke ble styrt av sola og månen, men de stadige påminnelsene om at døden aldri ser på klokka.

Daniela og mora hennes hadde kommet flyttende rett etter jul, og hverken Mikael eller foreldrene hadde forstått hvor langt framskreden kreften egentlig var. De første månedene sa Sylvi stadig at hun følte seg bedre, men etter hvert som våren gled over i sommer, kunne hun ikke lenger bortforklare de knoklete henda og innsunkne kinna. En av de siste dagene før sommerferien hadde hun fortalt Mikael og foreldrene at hun ikke hadde lenge igjen. Hun hadde flyttet fra Ballangen til Skogli fordi Daniela skulle få være i nærheten av sine eneste slektninger. Mora hadde grepet etter neven hans under bordet da Sylvi spurte om de kunne ta hånd om dattera etter at hun var borte. Mikael hadde ikke forstått om hun bare mente foreldrene eller alle tre, men han hadde nikket sammen med mora mens han forsøkte å ikke blunke.

– Jeg har bare to søskenbarn igjen nordpå, de er ungkarer og fiskere, begge to, og ikke spesielt skikket til å oppdra

barn, hadde Sylvi sagt og vist ham smilehullene sine igjen. Det hendte ikke så ofte lenger. Den første sommeren da hun hadde kommet på besøk med Daniela, hadde han ikke klart å la være å bli sjarmert av smilet hennes. Han hadde aldri sett noen smile på den måten før, som om to usynlige pekefingre ble stukket inn i hvert kinn og løftet hele ansiktet i begeistret forundring.

Utover sommeren ble hun stadig dårligere. Hun hadde mistet håret, men nektet å bruke parykk, og skjulte i stedet den hårløse issen med fargerike bandanaer, og da ferien var over, insisterte Sylvi på at Daniela skulle følge den vanlige undervisningen. Så lenge hun var klar i hodet, forsøkte hun å tvinge hverdagen til dattera inn i det samme mønsteret som de andre barna. De første bekymringsmeldingene kom etter at Daniela hadde klipt av seg alt håret i en formingstime, så hadde hun i tur og orden sydd sammen jakkeermene til klasseforstanderen, lagd oversvømmelse i dusjen etter gymmen og heftet av kjedene på syklene til tre av gutta i klassen.

Mikael og mora forsøkte å argumentere overfor barnevernet med at reaksjonene hennes var forståelige. Men Mikael klarte ikke riste av seg mistanken om at saksbehandleren allerede hadde bestemt seg, og at hun brukte sine egne dokumenter som en fasit over hvordan et menneske var satt sammen. Tre dager etter at Sylvi Pedersen ble gravlagt, var vedtaket om utredning og beredskaps-hjem klart.

Oppe i foreldrenes hus kunne han se at mora som vanlig hadde slått på alle lysene i første etasje. Selv lot Mikael kvelden krype inn i hver krik og krok i hytta som om mørket virkelig kunne klare å stryke ut alt dagen hadde

vært. Men han visste at det ikke var slik, han hadde lang erfaring i å vite at det aldri ville bli slik.

Mikael reiste seg fra sofaen og fant fram ei vinflaske i skapet, men da han endelig fant opptrekkeren blant bestikket, lot han den bare ligge. Han smelte skuffen igjen så det lød som et skudd. Lyden fikk ham til å grøsse, han heftet på seg jakka og stakk kniven etter bestefaren ned i bukselinninga foran. Etter at bestefaren døde, hadde Mikael knapt hatt bladet oppe av slira, men han likte følelsen av å bære den på seg.

Han skrittet over brua. Mørket hadde lagt seg over Austberget, men nedover mot bygda blandet den begynnende natta seg med lysene fra bebyggelsen. Første gang han la merke til denne bleke gløden om høsten, hadde han forestilt seg at sola overnattet nede i sentrum av Skogli før den igjen reiste seg på himmelen neste morgen. Da han fortalte den historia til Daniela, hadde hun bare gått i tredje klasse, men ansiktet hennes var helt alvorlig da hun forklarte ham at det måtte være et eventyr, fordi sola reiste seg alltid i øst.

Egentlig hadde han tenkt å ta Subaruen, men han orket ikke spørre foreldrene, så han skled inn i forsetet på den gamle Range Roveren og vippet ned solskjermen der nøklene alltid lå. Bilen luktet av olje og bensin, og de to motorsagene til faren, en gammel Jonsered og en nyere Jobu, skumpet borti hverandre da han rygget ned låvebrua. Det var snart ti år siden faren ble pensjonert fra jobben som herredsskogmester, men fortsatt hadde han arbeidsbilen full av redskaper – som om han bare var en snartur hjemom for å spise før han måtte tilbake på jobb. Mikael så skikkelsen til mora i stuevinduet da han svingte forbi huset, men tok seg ikke tid til å stanse.

Grusveien fra Overgrenda hadde klart seg bedre gjennom høstregnet enn på mange år, og han trengte ikke bryte med rattet for å holde den tunge, stive bilen på veien. Tanken på Daniela alene i en bil med to mennesker som fortsatte å være fremmede samme hvor mange ganger de hadde presentert seg, samme hvor fortrolige og forståelsesfulle de forsøkte å framstå, fikk ham til å bite tenna så hardt sammen at det knøt seg oppover mot ørene.

Nede på Skogli glødet det fortsatt ute på jordene bak møllerhuset, og lukta av brent halm fylte hele bilen. Plutselig la han merke til noen flakkende lys i veikanten på begynnelsen av moen. Et minne om broren og ham på vei hjem den gang toget fortsatt stoppet borte på stasjonen, rakk så vidt å projisere seg i hukommelsen før han forsto hva lysene var. Etter bilulykka midtsommers var det stadig noen som la ned blomster ved furua, stakk konvolutter ned i mosen eller danderte gravlys i ring rundt stammen. Lysringen på skogbunnen dro øynene hans vekk fra veien, og først da han var helt innpå treet, så han det prikke rødt i bremselysene til en bil som sto parkert midt i kjørebanelen. Mikael hoppet på bremsen og ble trykt innover mot frontruta mens dekkene skrenset over asfalten. Vibreringa fra hjula fikk armene til å riste. I en brøkdel av et sekund kunne han høre farens formaning om at det var lettere å stoppe et tog enn en Range Rover, men så slapp han bremsen, brøt rattet mot venstre og stålsatte seg mot lyden av metall som blir spjæret. Ventet på rykket i beltet som ville sparke inn i brystet og slenge hodet hans bakover mot nakkestøtta. Han passerte bakskjermen på den andre bilen så tett at han først trodde ørene ikke hadde rukket å registrere smellet og hjernen ta til seg impulsene fra sammenstøtet, før Range Roveren stoppet med det

venstre forhjulet halvveis nede i grøfta på den andre sida av veien. Den ene motorsaga slo hardt inn i førersetet, og den oransje kjedebeskytteren la seg mellom festene til sikkerhetsbeltet som nebbet til en diger fugl.

Det tok noen sekunder før han klarte å ta inn over seg at han var uskadd. I noen sekunder ble han sittende helt stille, før en bevegelse bak ham rev ham ut av den transe-lignende tilstanden. Han vrengte bilen over på rett side, slo på varsellyset og dyttet døra åpen. Fra den parkerte bilen dundret en monoton rytme av metalliske trommer og plekterbass. Med musikken gnagende i ørene stormet Mikael bakover mot bilen og holdt på å løpe ned en skikkelse som sto bøyd inn mot bagasjeluka. Uten å vite om det var en gutt eller jente dyttet Mikael figuren ned av veien og bortover mot de andre som sto samlet rundt furua. Over de flakkende lysene så ansiktene til ungdommene ut som hvite ballonger som kom svevende mot ham.

– Få av den musikken, ropte Mikael. – Få av den helvetes dritten med en gang.

En av ungdommene løp som et forskremt smådyr over mot bilen, og skarptrommeslaget ble klipt i to. I den plutselige stillheten ble de siste ordene til Mikael hengende igjen mellom furuene.

– Jævla tullinger, ropte han litt lavere. – Hvordan er det mulig å parkere en bil midt i veien uten å slå på varselblikken? Det er et under at jeg ikke smelte meg rett inn i dere.

– Det er fire måneder siden June og Kristian døde i dag, sa skikkelsen Mikael hadde dyttet foran seg, og nå kunne han se at det var en gutt og at han hadde med seg to kamerater og tre jenter.

– Og det har dere tenkt å markere ved å ta livet av enda flere?

Mikael klarte ikke å slutte å rope, han kjente vinden skifte retning og den sure osen fra halmbrannen fikk ham til å hoste heftig.

– Holdt kjeft. Hører du ikke hva jeg sier? Vi sørger, ropet gutten og fulgte opp ordene med å dytte Mikael i brystet så han måtte ta et skritt bakover for ikke å falle.

– Jeg var en centimeter unna å mose meg rett inn i bilen deres, sa Mikael og tok et skritt framover igjen.

– Det er du som er en jævla tulling. Du aner ikke hva det vil si å miste noen. Du veit ikke hvordan det er å få noen du er glad i revet bort, skrek gutten og ga Mikael en ny dytt i brystet.

Det er mulig det var den siste setningen som gjorde det, kanskje var det dytten i brystet, kanskje var det begge deler eller kanskje hadde henda hans vært på vei mot halsen til gutten fra det øyeblikket han løp ut av bilen. Gutten tok et skritt bakover, fikk det ene beinet forkjært og tok overbalanse med Mikael hengende over seg. Gravlysene veltet, og flere av de som ikke sluknet, la seg som en glorie rundt hodet til gutten.

– Din lille jævel. Jeg vet alt om å sørge. Jeg er verdensmester i å miste noen. Stemmen til Mikael sprakk, henda ble en forlengelse av en bevegelse som hadde startet for mange år siden. Han fortsatte å klemme, det verket nedover brystet, og guttens hiksting etter luft blandet seg med hans egen hosting.

De kunne vært to menn med hver sin jernrive, harkende rett mot vindretningen fra halmbrannen. To menn som arbeidet målbevisst skulder ved skulder. To menn som snart var ferdige med dagen. Men dette var Mikael

Hildonen alene mot alle. Dette var Mikael Hildonen som ble drevet av de samme kreftene som jagde mennesket ut av paradiset.

Ansiktet hans ble dynket med en sviende væske, noe knakk over ryggen og han stupte framover i mosen. Mens kameratene stablet gutten på beina, ble Mikael liggende og hikste etter pusten. Slira på bestefarens kniv klemte hardt inn mot skrittet, og han ble liggende og holde i skjef-tet som om det skulle være en stokk han kunne bruke til å reise seg. Gjennom glassene på lysene rett foran ansik-tet hans så det ut som om bilen til ungdommene hadde tatt fyr under dem da de kastet seg inn og spant av gårde bortover veien.

Mikael kom seg opp på knærne mens han forsøkte å fordrive minnet fra en lignende dag stående på kne ved en annen vei, men den gang hadde han ikke vært alene, den gang hadde det ikke vært så stille. Han ville aldri glemme den trassige brummingen fra mopeden på tomgang, bak-hjulet som fortsatte å spinne, den dumpe, hule gjenklngen hvert kompresjonsstøt la igjen inne i ham og lyden av sin egen stemme, stadig mer forvrengt, som gjentok det samme navnet igjen og igjen uten å få svar.

Mikael trampet de sluknete lysene ned i mosen og blåste ut de som fortsatt brant, men furustammen med den avflek-kede barken lyste stadig mot ham. Han løp bort til bilen, satte den ene motorsaga i veikanten og hoppet inn bak rattet. Kvister og stubber slo opp mot understellet. Det gamle tråkket hadde ikke vært i bruk på mange år, men Mikael fortsatte så langt inn at det ville være umulig å se Range Roveren fra veien. Han fant farens hodelykt i hanskerommet, og fulgte Baklengselva motstrøms i noen

skritt før han siktet seg opp mot veien og motorsaga igjen.

Lysene fra en bil ned Sætermosvingen fikk mørket til å revne, og Mikael kastet seg ned på magen mens han slukket sin egen lykt. I noen øyeblikk var han sikker på at det var ungdommene som kom tilbake med forsterknin-ger, eller at de hadde varslet politiet, men bilen fortsatte rett forbi uten å saktne farten.

Mikael dro så hardt i startsnora at det knøt seg mellom skulderbladene. Motorsaga hostet i gang, og han begynte å skjære en kile i furustammen. Faren ville ristet på hodet av det hasardiøse i å legge kilen så langt ned mot bakken, men Mikael ga full gass. Vibrasjonene fikk kjeven til å dirre, men han ga seg ikke før de to skårene møttes og han kunne sparke kilen løs. Lukta av bensin ble til en smak i munnen, og i sagflisspruten som ble virvlet inn i strålen fra hodelykta, var det vanskelig å sikte, men så var bladet igjennom stammen og ute i skåret på den andre sida.

I noen sekunder bare sto treet der, før det ga seg hen og tippet over ende med toppen ned i elva. Mikael begynte å kviste stammen. Han forsøkte å kopiere farens bevegelser og la saga gjøre jobben, men i mørket klarte han ikke å finne noen rytme, og det føltes som om bladet mer splintret enn saget. To ganger ble han avbrutt av biler i veien, men ingen av dem stoppet opp, og Mikael fortsatte resten av kvistingen uten pauser. Det ble velsignet stille da han slo av saga og samlet kvistene i en diger haug på elvebred- den. Korsryggen verket, eksosen lå som et fløyelsbelegg over tenna og det føltes som om han aldri mer ville klare å rette ut armene, men han bare bøyde seg som et dyr ned mot elva og lepjert i seg noen slurker vann før han tvang seg til å fortsette. Han delte opp stammen i passende lengder,

og så, en etter en, trillet han dem ut i vannet. I det stadig svakere lyset fra hodelykta ble kubbene liggende og duve i vannet som et menneskeskapt vadested, før strømmen fikk tak og dro med restene av furua i retning Sverige. Til slutt slepte han all kvisten ut i vannet, slapp seg ned ved sida av elva og ble sittende slik til hjertet falt til ro i brystet.

I et eller annet hus på den andre sida av skogen var Daniela. Han håpet at hun sov. Han håpet at hun ikke drømte. Han håpet at hun ikke ville våkne i løpet av natta.

På en eller annen måte skulle Mikael finne ut hvilket hus hun var blitt plassert i. På et eller annet vis skulle han stå nedenfor på gata, ute på en plen eller i en skråning og ønske Daniela så sterkt bort til vinduet at hun kunne sanse nærværet hans. Et nikk, et vink, en løftet tommelfinger, og hun ville fatte at hun ikke var alene. I det ordløse ved å se ham stå slik, ville hun forstå alt han ikke hadde klart å si.

Han reiste seg fra elva og gikk bortover mot bilen.

Dette var så langt han hadde kommet.